

[Lundberg.]

ødelagt vedkommendes Forretning, svarer Politinspektør Thune Jacobsen, som paa det Tidspunkt var Politimester i Randers, at det neppe alene skyldes Meddelelsen i Pressen om de to Kød kroppe, men nu citerer jeg, hvad han svarer:

„snarere den Omstændighed, der kom frem under Sagen, at han i længere Tid havde købt Kød til Pølsefabrikation“ — nu ved man altsaa, at Spegepølser f. Eks. tilberedes til Dels af raat Kød, og kan deraf forstaa, hvor sundhedsfarligt det er —

„af Slagter Petersen i Mejlby, om hvem det er en kendt Sag, jævnfør Gaardejer P. Winthers Udtalelser til Politimesterens Forhør pag. 12, at han forhandlede Kød af tuberkuløse og magre Dyr, som andre ikke vilde købe.“

Det forekommer mig unægtelig, at denne Udtalelse af Politinspektør Thune Jacobsen ogsaa har en særdeles Vægt i denne Sag, men for Resten blev der før Sagens Behandling ved Højesteret sendt en Række Spørgsmaal ud til vore veterinære Myndigheder. Jeg nævner:

„Veterinærinspektør Andersen, Aarhus, Veterinærinspektør Mørkeberg, København, Stadsdyrlæge Krogø Petersen, Hobro, Overdyrlæge Nielsen, Aarhus, Stadsdyrlæge Kobernagel, Svendborg, Overdyrlæge Dalsgaard, København, Overdyrlæge Nielsen, Odense, Slagtehusinspektør Jacobsen, Viborg, Stadsdyrlæge Hansen, Helsingør, Stadsdyrlæge Petersen, Hjørring, Kredsdylæge Østergaard, Randers, Stadsdyrlæge Madsen, Nykøbing F., Slagtehusinspektør Østergaard, Vejle, Slagtehusinspektør Johnsen, Horsens, Stadsdyrlæge Schmidt, Haderslev, Overdyrlæge Hansen, Københavns Sundhedskommission, Overdyrlæge Aagerup, Aalborg, Kommunedyrlæge Grindsted, Aalborg, Stadsdyrlæge Petersen, Ringsted, Stadsdyrlæge Nielsen, Fredericia, Stadsdyrlæge Christensen, Herning, Stadsdyrlæge Koch, Silkeborg, Slagtehusinspektør Petersen, Kolding, og Københavns veterinære Sundhedsraad.“

Naar jeg nu har tilladt mig en maaske noget trættende Oplæsning af en Række Navne, er det, fordi det forekommer mig, at alle disse Mænds Udtalelser har en overordentlig Vægt, og de svarer da over en Bank alle

sammen, at Langkjær var berettiget til at gaa ud fra, at de to Kroppe for det første tilhørte den paagældende, at Kødet vilde være blevet anvendt i Forretningen, om der ikke var blevet skredet ind, at den foreliggende Udtalelse om, at enhver Slagter burde kunne se, at der var noget galt ved dette Kød, var fuldstændig berettiget. En af disse Herrer føjede ogsaa til, at han synes, det i øvrigt er mærkeligt, at den paagældende Randersslagter i Retten har sagt, at der ikke kunde være sket nogen Skade, da han altid ekstra undersøgte den paagældende Landsbyslagters Kød, forinden det blev behandlet, og han mener, at heri ligger faktisk Bevis for, at han selv har haft Mistanke til Kødets Beskaffenhed.

Nu kom altsaa denne Sag frem i Pressen, og „Social-Demokraten for Randers og Omegn“, som gjorde Rede for den, skrev naturligvis kraftigt mod dette Forhold og har vel ogsaa nok derigennem været noget Aarsag til, at Publikum stormede Butikken, og at Randersslagteren frivilligt lod 300 kg Pølse gaa i Destruktionen, og at han i det hele taget ikke mere kunde drive Forretning i Randers. Det forekommer mig, at naar Slagtehusinspektøren har sagt, at denne Sag skal man ikke strø Sand paa, har han kun gjort sin Pligt som vor Myndighed paa dette Omraade i Byen, og saa bør en Folketingsmand, som tillige selv er Dyrlæge og derfor naturligvis mener — og det kan vel heller ikke bestrides —, at han udtaler sig med nogen sagkyndig Ret, ikke her fra denne Talerstol eller andetsteds beklage sig herover.

Ved Landsretten blev, som jeg før berørte, Slagtehusinspektøren idømt en Bøde plus Omkostninger, medens „Social-Demokraten“s Redaktør Stegenborg blev frikendt. Men i Højesteretsdommen, som faldt den 29. August 1929, hedder det bl. a.:

„Efter alt herefter foreliggende findes Langkjær at have været berettiget til i Almenhedens Interesse at fremkomme med de paaklagede Udtalelser. Idet Artiklerne i „Social-Demokraten for Randers og Omegn“ ej heller i øvrigt har overskredet Ytringsfrihedens Grænser, vil saavel Langkjær som Stegenborg efter deres Paastand være at frikende. Sagens Omkostninger udredes som følger.“

— men det skal jeg ikke komme ind paa. Det